

*De zin van ons
bestaan*

door

A. VON FIELITZ CONIAR

1962

THEOSOFISCHE VERENIGING NED. AFD.
AMSTERDAM

DE ZIN VAN ONS BESTAAN

Wij leven in een tijdperk, waarin zulke schokkende gebeurtenissen plaats grijpen, dat wij ons dikwijls de draagwijdte van wat er gebeurt niet duidelijk kunnen voorstellen. Er gaat nauwelijks een week voorbij, waarin het wereldnieuws ons niet zekere berichten brengt, die bewijzen dat deze tijd op allerlei gebied een tijd van ommekeer is. Er bestaat geen terrein van menselijke aktiviteit, waar tegenwoordig de ploeg niet diep doorheen gaat en de aardbodem ondersteboven wordt gehaald, opdat in deze doorwoelde grond nieuw zaad kan worden uitgezaaid. Het ligt dus voor de hand dat de enkeling tegenover dit ontzaglijke gebeuren zich afvraagt „Wat is de zin van ons bestaan als enkeling binnen dit grootse gebeuren, waarover wij immers ieder afzonderlijk geen macht hebben?”.

Dikwijls overvalt ons het gevoel: „Wat geven onze krachtigste pogingen, wat voor nut hebben onze hoogste idealen? Wij kunnen toch op het verloop der wereldgebeurtenissen geen invloed uitoefenen.” Maar dit klopt niet helemaal. De meeste mensen hebben te weinig zelfvertrouwen, te weinig vertrouwen in het werkelijke Zelf binnen hen, in dat wat in de mens goddelijk en onvergankelijk is. Is echter dit vertrouwen eenmaal gewekt, dan ziet men in, dat iedere enkeling, hoe klein zijn werkingssfeer ook mag zijn, toch iets in opbouwende, positieve zin presteren kan. Als het ons duidelijk is geworden, welke plaats wij als mensen in dit leven innemen, valt het ons veel gemakkelijker na te gaan wat wij kunnen doen en wat de bedoeling van ons handelen is.

Mevrouw H. P. Blavatsky heeft eens gezegd: „De mens staat op dat punt in de ontwikkeling, waar de hoogste geest door de brug van het verstand met de dichtste materie is

verbonden." Hier is met enkele woorden duidelijk gemaakt, wat de unieke positie van de mens is. Hij is geen dier meer en ook nog geen god. Hij staat tussen materie en zuivere geest in. Dat nu is de moeilijke situatie waarin we als mensen verkeren. Zo is het te begrijpen dat mevrouw Blavatsky eens heeft gezegd, dat de ontwikkelingsperiode van de mens de moeilijkste in de gehele ontwikkeling van 't leven is, omdat we niet meer het ene en nog niet het andere zijn. De mens is een overgang. Is ons dit duidelijk geworden, dan zullen we ook veel beter kunnen begrijpen, wat er om ons heen gebeurt. Het gehele leven op aarde, alles wat er plaats grijpt, is eigenlijk een overgang, een verandering van de ene toestand in een andere. Er bestaat niets blijvends op deze aarde. Alles is een grote stroom waar we middenin staan. Het komt er nu maar op aan, of we met deze grote levensstroom meezwemmen, dan wel ons maar op de stroom laten drijven, of er tegenin zwemmen. Veel mensen zwemen tegen de levensstroom in en stellen zo hun eigen wil tegenover de kosmische wil. Hierin ligt de diepste oorzaak van al wat op aarde voorvalt en ons ook ongerust maakt. Waren de mensen in harmonie met de kosmische wil, dan zag het er in de wereld heel anders uit dan nu 't geval is. Telkens weer beroept de mens zich op het voorrecht van een eigen wil, maar niet zo dat hij die in overeenstemming brengt met de kosmische wil, maar juist daartegenin. Net als in een rivier verwekt hij zodoende weerstand, waardoor draaikolken ontstaan die vernielend werken.

Alles wat op aarde gebeurt vindt zijn uiteindelijke oorzaak in het menselijke, in de instelling van de mens. Die blijkt uit zijn handelingen. Steeds verder doorzoekt hij de wereldruimte. Dank zij techniek en wetenschap dringt hij aldoor dieper in het zichtbare heelal door. Wij hebben allen meegeemaakt hoe de eerste mens heelhuids uit een raket is gekomen, die bijna 2½ uur om de aarde gecirkeld had. Als men dat 50 jaar geleden voor mogelijk verklaard had, zou men voor een fantast uitgemaakt zijn. Nu is het een feit geworden. Alle onbemande satellieten, die de wereldruimte zijn ingeschoten, hebben de wetenschap veel onthuld wat ze voordien niet wist. Zo b.v. dat de kosmische stralen dubbel zo krachtig zijn als tot nu toe werd veronder-

steld. Is de mens als zodanig echter opgewassen tegen dat wat hij door zijn verstand op 't gebied van wetenschap en techniek heeft verkregen?

Is nu door deze geweldige resultaten de mens harmonischer, gelukkiger en beter geworden? Als men in de wereld rondkijkt krijgt men eerder de indruk, dat hij innerlijk des te onevenwichtiger wordt, naarmate hij verstandelijk verder komt. Hij heeft het zwaartepunt van zijn wezen naar buiten verplaatst. Hij leeft aan de omtrek van zijn bestaan, niet in het middelpunt. Dit binnenste van een mens is het onvergankelijke, het goddelijke in hem. Pas als de mens zich hervindt op dit middelpunt, dat er altijd is, zal hij zijn opdracht volledig kunnen gaan uitvoeren. Heeft men scherp ingezien en ondervonden, wat het onvergankelijke in de mens is, dan begrijpt men veel beter de zin van ons bestaan.

Het woord „be-staan”¹⁾, d.i. „buiten staan”, geeft al aan dat alles op aarde vergankelijk is. Wij zijn er als mens niet „in”, maar „staan buiten”, d.w.z. onze weg op aarde is een deel van een grote zwerftocht. Dat we nu „buiten staan” komt doordat wij eerst ergens anders waren en maakt, dat wij ergens anders zullen komen. Het aardse leven van elk onzer is een doorgangsstadium. Als we dit helder hebben ingezien, zullen we een andere houding aan gaan nemen tegenover alle gebeurtenissen. We zullen veel meer ongedwongen, ontspannen en rustig zijn en ons inzicht zal verhelderen.

Er is een mooi gezegde van de Franse dichter Paul Valéry: „Men moet zo licht zijn als een vogel die weet waar hij heenvliegt, maar niet zoals een veer die zich laat voortdrijven.” De vogel weet waar hij heenvliegt, want hij is een levend wezen en in volkomen harmonie met de natuurwetten. Een veer heeft geen bewustzijn. Die laat zich drijven en wordt door de wind nu eens hier - dan daarheen geblazen. De vogel kan zich door de lucht laten dragen en kan zweven. Zelfs kan hij tegen de wind in vliegen, maar niet lang. Evenmin kan de mens ooit lang tegen de kos-

1) In het Duits Dasein, *da-sein*.

mische wil ingaan, zonder dat hij er aan te gronde gaat, want de kosmische wil is altijd sterker dan de menselijke.

Dit middelpunt van de mens, waarop iedere enkeling zich weer moet richten om tot een duidelijk besef van de zin van zijn bestaan te komen, ligt buiten het persoonlijke, in een sfeer waarin geen verschillen meer bestaan en waar scheiding niet meer voorkomt. In het middelpunt van ons wezen zijn we allen één. Dat is de ware broederschap, waarover veel gesproken wordt. Het is een broederschap, die niet in de persoonlijke sfeer werkt, maar in de bovenpersoonlijke, waar geen vijandschap, geen tegenover elkaar is, maar alleen een met elkaar en voor elkaar. Hiervan heeft H. P. Blavatsky gezegd: „Algemene broederschap berust op de gemeenschapsziel. Broederschap of zelfs gemeenschappelijk begrijpen is mogelijk, omdat er een algemene ziel van de mens bestaat. Breng de mensen ertoe hiervan uit te gaan en zij zullen veilig zijn. In ieder mens is een goddelijke kracht als heerseres van zijn leven. Niemand, ook de grootste magiër niet, kan daar een slechte invloed op uitoefenen. Laten de mensen hun leven aan haar leiding toevertrouwen en zij hoeven noch van de mensen, noch van de duivel iets te vrezen.”

Als iemand door alle zwakheden van het persoonlijke heen zich tot dit middelpunt van het eigen wezen en dat van zijn medemensen heeft weten op te werken, dan komt hij heel anders tegenover zijn medemensen te staan. Hij ergert zich dan niet meer aan hun zwakheden, maar ziet daar doorheen naar het eeuwige in hen. Dat is het grote beroep op het goede in de mens. Ik ben er vast van overtuigd, dat de mens in zijn innerlijk wezen *goed* is, ondanks al 't vreselijke dat in de wereld gebeurt, ondanks alle misdaden die begaan worden. De zin van ons bestaan ligt in het beleven van deze waarheid en daardoor in staat te zijn om in anderen het goede te zien.

Er is een mooi Indiaas gezegde: „Geen heilige zonder verleden, geen misdadiger zonder toekomst.” Deze woorden duiden op het doorgangsstadium van het menselijk leven, op het aardse bestaan als iets voorbijgaands, als een trede

op een trap, die aldoor tot hoger sferen voert, waar wij met ons verstand niets van kunnen begrijpen. We kunnen dit alleen maar aanvoelen als we het vermogen der intuïtie in ons wakker roepen en vermijden wat tegenwoordig de meeste mensen doen, n.l. een te groot belang hechten aan 't verstand.

De kwaal van onze tijd ligt in de overwaardering van het intellect en de onderwaardering van het gevoel, dat met sentimentaliteit niets heeft te maken. Van de dichter der romantiek, Novalis, zijn de woorden:

„Welten erbauen genügt nicht dem tiefer langenden Sinn, Aber ein liebendes Herz sättigt den strebenden Geist.”²⁾ Dit dieper reikende vernuft is datgene, wat ons tot het punt voert, waar de wereld van het hart begint. Er bestaat een logica van het hart die veel dieper reikt dan de logica van het verstand, want deze laatste is zo koud als ijs. Ze kan alleen maar analyseren en constateren, doch ze kan nooit opbouwen, terwijl de logica van het hart het vermogen heeft om op te bouwen, om hele werelden te bouwen. De strevende geest wil niet slechts wat het verstand wenst, maar dat wat het hart kan schenken.

We zullen de zin van ons bestaan pas goed beseffen, als we erkennen, dat alles wat gebeurt tot in de kleinigheden van alledag, een zin heeft; dat er niets zonder zin is, hoezeer ook in onze dagen de onzin en de waanzin de boventoon schijnen te voeren. Achter alles ligt immers een diepere zin, zelfs al was die er slechts om de mensen door de catastrofale gevolgen van de waanzin te laten zien dat ze op de verkeerde weg zijn, dat ze moeten omkeren, omdat de mensheid anders in een afgrond zal neerstorten. Dit heeft de filosoof Karl Jaspers uit Frankfort duidelijk gezegd in de volgende woorden: „Wie verder doorleeft zoals tot nu toe, heeft niet begrepen wat er dreigt. Zonder ommekeer is het leven der mensen verloren. Wil de mens verder leven, dan moet hij veranderen. Die verandering kan ieder slechts teweeg brengen door de manier, waarop hij leeft. Iedere kleine handeling, ieder woord, iedere gedraging in de millioenen en milliarden komt erop aan.”

²⁾ Vertaling achterin.

Dat nu zien velen over het hoofd. Zij menen, dat het er niet toe doet wat ze denken en voelen. Misschien menen ze, dat ze voor 't geen ze doen een zekere verantwoordelijkheid dragen. Echter zijn het denken en voelen minstens even verstrekkend in hun gevolgen dan het handelen en dikwijls nog veel schadelijker, hoewel dit onzichtbaar is. Het werkt door in het dagelijks leven van de enkeling. Laat niemand geloven, dat hij helemaal geen invloed heeft, omdat hij geen belangrijke positie in 't leven bekleedt. Hij oefent invloed uit in de werkingssfeer van zijn dagelijks leven. Niemand weet hoe ver de golven reiken die van hem uitgaan. Men weet nooit, hoe men op anderen inwerkt en hoe deze werking doorgaat, zodat het dikwijls op een kettingreactie uitloopt. Ogenschijnlijk is de eerste oorzaak onbeduidend, toch kan die grote gevolgen hebben. Daarom is het van buitengewoon belang, dat ons duidelijk voor ogen staat hoe we denken, voelen en handelen. Dat werkt in op onze omgeving. Daartoe hoeven we geen grote ideeën te hebben en evenmin een plaats in te nemen, waar we over miljoenen moeten regeren. Onze alledaagse omgeving is ons eigen rijk.

Hypatia heeft eens gezegd: „De beste voorbereiding tot het begrijpen van de dingen in de andere wereld bestaat in het begrijpen van de dingen die voor onze eigen deur liggen.” We moeten beginnen vanuit het punt waar we nu staan en stap voor stap verder gaan. Laten we niet denken dat we ver uitwaarts moeten grijpen om doeltreffend te arbeiden. In elk moment van ons leven zenden we krachten uit, die op onze omgeving inwerken. Van de aard van die krachten hangt het af, hoe die inwerking zal zijn.

De zin van ons bestaan ligt in de pogingen om het eeuwige in ons tot steeds grotere ontplooiing te brengen. Daardoor zullen we temidden van de zwaarste schokken van onze omgeving sterk en rustig blijven. We zullen niet meer her en der geslingerd worden. Misschien zullen we zijn als een boom, die zich tijdens een storm buigt, echter niet om gebroken te worden, maar om zich weer op te richten als de storm over is. Als een boom zich midden in een woedende storm daartegen schrap zou zetten, zou hij breken. Juist door het buigen, door het meegeven, houdt hij stand. Zo

gaat het ook dikwijls in 't leven van een mens. Er zijn situaties waarin hij, onder de stormaanval van wat het lot hem brengt, moet meegeven om niet te breken. Dat is geen lafheid, maar het beseffen van de betekenis van al wat er gebeurt.

Dan zullen we ook inzien dat ieder mens die het lot naar ons toestuurt, ons 't een of ander te zeggen heeft. Martin Buber zegt hierover zo treffend: „De werkelijke omgang van de mens met God heeft in de wereld niet alleen zijn plaats, maar ook zijn object. God spreekt tot de mens in de dingen en in de wezens die Hij hem in 't leven toezendt.” Als wij tegenover het leven, ons leven, deze instelling weten te krijgen, dan is er niets meer dat zonder betekenis is en wordt het leven aldoor interessanter. Het alledaagse zal ons dan niet meer banaal voorkomen, maar wij zullen ook achter het banale een betekenis zien, iets erin ontdekken dat onze krachten sterkt. Juist door de weerstanden, die het leven ons in de weg legt, worden onze innerlijke krachten versterkt, precies zoals in de sport onze spieren door oefening gestaald worden, doordat men ze voor taken zet, waarin hun kracht gemeten en verhoogd kan worden. Hierin ligt een duidelijk antwoord op de vraag naar de zin van ons bestaan. Er is niets in 't leven dat zonder zin is. Gaan we de uitspraken van de grootste wijzen na, dan zien we dat ze allen op de wezenlijke punten overeenstemmen. Slechts de vormen waarin ze hun gedachten kleden zijn verschillend. Als men echter ook daar door de vorm heen tot de kern van wat gezegd is doordringt, dan zal men telkens weer grote overeenstemming tussen alle grote geesten opmerken. Het kan trouwens niet anders; als er maar één Waarheid is, dan moet ze, hoe verschillend ze ook beschreven wordt, wat voor verschillende vormen ze ook aanneemt om voor de mensen bevattelijk te worden, op zichzelf aldoor hetzelfde blijven.

Goethe, die men voor alle levensomstandigheden kan citeren, heeft het als volgt geformuleerd:

„Das alte Wahre ist schon längst gefunden,
Hat edle Brüderschaft verbunden.
Das alte Wahre, fasz es an!”³⁾

³⁾ Vertaling achterin.

Maar om het te kunnen beetgrijpen moet men het duidelijk zien. Om het duidelijk te kunnen zien, moet men het doorleefd hebben. Alleen het zelfdoorleefde is echt bezit. Al 't andere, al is het nog zo hoog, nog zo duidelijk, nog zo verstandig, is maar aangenomen, als men het niet zelf heeft doorgemaakt. Uit zichzelf heeft het geen waarde. Het kleinste, dat door eigen ondervinding is verkregen, is meer waard dan het grootste, dat men maar heeft aangenomen omdat anderen het gezegd hebben.

De zin van ons bestaan is om door ondervinding tot inzicht te geraken. Niet dus het tegengestelde, dat men door inzicht tot beleven zou komen. Eerst moet er het doorleven zijn, dan pas komt het inzicht. Al 't overige is theorie, al is die nog zo mooi en duidelijk. Aan theorieën hebben we niets. Die lijken op kaartenhuisjes, die in elkaar vallen. Wat iemand echter eenmaal zelf heeft doorgemaakt is een bezit, dat niemand weg kan nemen.

Het is interessant op te merken hoe vooraanstaande wetenschapsmensen van onze tijd aldoor verder doordringen in de geestelijke kant van het leven. Wij zijn, althans in de westelijke wereld, allang uitgekomen boven het stadium van het wetenschappelijk materialisme. De tegenwoordige wetenschap nadert heel dicht het rijk van de intuïtie, het rijk van de grootste scheppingskracht, die de mens ter beschikking staat, het rijk van de scheppende fantasie. Een van de leidende figuren op 't gebied van het rakettenonderzoek, Werner von Braun, heeft dit ingezien en uitgesproken. Hij zegt woordelijk: „De wetenschap heeft vastgesteld, dat er niets kan verdwijnen zonder een spoor na te laten. De natuur kent geen uitblussing. Alles wat ze kent is verandering... Alles wat de wetenschap mij heeft geleerd - en nog leert - versterkt mijn geloof aan het voortduren van ons geestelijk wezen na de dood.”

Deze overtuiging van het voortduren van ons geestelijk wezen na datgene wat we de „dood” noemen, draagt ertoe bij, de zin van ons bestaan ten volle te begrijpen. Nooit zullen we dit kunnen doen, als we geloven, dat ons ware wezen met de geboorte begint en met de dood eindigt.

Ons aardse leven is maar een moot van een oneindig leven, dat begin noch einde heeft.

Het leven komt ons dikwijls paradoxaal voor. Is men in staat het ogenblik volledig te beleven, dan raakt men aan de eeuwigheid, dan worden ogenblik en eeuwigheid één, want ze zijn beide tijdloos. Immanuel Kant zei: „Ruimte en tijd zijn vormen van onze waarneming” - dus geen werkelijkheid. Alleen doordat wij door onze lichamelijke zintuigen en ons verstand zo beperkt zijn, menen we dat tijd en ruimte werkelijkheid zijn. Wij maken het toch mee, hoe tijd en ruimte door wetenschap en techniek meer en meer overwonnen worden. De aarde wordt steeds kleiner. In een paar uur weten we al, wat er aan 't verste einde van de wereld is gebeurd en door de televisie kunnen we in enkele minuten meelevens met wat er misschien in een ander werelddeel voorvalt. Tijd en ruimte komen steeds dichterbij elkaar en worden aldoor betrekkelijker.

In de wereld van de geest is er tijd noch ruimte. Het doet er niet toe hoelang het duurt, voor we in die innerlijke toestand geraken, waarin we in staat zijn om bewust één te zijn met het Al-leven. Niet de duur van de ontwikkeling is van belang, maar wel 't feit dat ze plaats grijpt, dat we van de ene omzetting naar de andere voortgaan, aldoor hoger, zonder ons te laten beïnvloeden door het uiterlijke, dat ons telkens weer probeert tegen te houden. Het is alleen onze persoonlijkheid die ons grenzen oplegt. Het bovenpersoonlijke in ons is grenzeloos, ruimteloos en daarin delen wij allen. Daar bestaat de werkelijke eenheid van alle leven, waarvan elk mens afzonderlijk, elk levend schepsel op aarde, maar een zekere uitdrukking is. Het leven zelf is oneindig en heeft oneindige mogelijkheden tot expressie. Het leven als zodanig valt niet onder verandering, maar de vormen waarin het zich manifesteert veranderen. De veranderingen zijn altijd beperkt en wij leven in een wereld van beperkingen, een wereld van bepaalde afmetingen en begrenzingen. Zolang wij mens zijn, kunnen wij deze grenzen niet overschrijden. Als we echter in ons zelf het rijk van het Al-leven binnengaan en het bestaan van dit oneindige en onuitsprekelijke, waaruit we allen zijn voortgekomen en waarvan we allen een deel uitmaken,

innerlijk doorleefd hebben, dan begrijpen we de zin van ons bestaan beter. We aanvaarden het onvermijdelijke en verspillen onze krachten niet in een strijd tegen wat toch niet veranderd kan worden. Wij nemen het op ons en zien in, dat dit niet het wezenlijke is. Het wezenlijke, het schepende in ons, staat ver achter deze strijd.

De grootste kracht, waarover de mens kan beschikken, is de kracht der liefde, werkelijke liefde, niet wat zoveel mensen nu liefde noemen. Heeft een mens werkelijk lief, dan wil hij niets meer voor zich alleen, dan wil hij alleen maar geven. Dan zegt hij niet meer: *mijn* vrouw, *mijn* man, *mijn* kinderen. Dat alles valt nog onder het „willen hebben”. De grote scheppende liefde wil niets meer voor zichzelf, maar alles voor anderen. Dat hebben de grootste Meesters van Wijsheid die op aarde geleefd hebben, door hun eigen leven aangetoond. Waren de mensen in staat zo'n wijze van leven te doorvoelen en na te volgen, dan zag de wereld er heel anders uit.

Laten we hierop toch niet antwoorden: „Dat klinkt allemaal heel mooi, maar is niet uit te voeren. Zelfs als ik het doe, doen de anderen het nog niet.” Wij hebben ons evenwel geen zorgen te maken over wat anderen doen, maar wel om wat wij zelf doen. Daarvoor zijn wij *ten volle* aansprakelijk. Als we onze dagelijkse taken zo goed mogelijk volbrengen, hebben we ons best gedaan. Meer wordt van niemand geëist; ook het lot vergt niet meer. Proberen we het beste te geven wat we kunnen, dan zal ons aldoor meer gegeven worden. Dat is het grote wonder in 't rijk van de geest. Hoe meer we geven, hoe meer we krijgen. Hoe meer we willen hebben hoe armer we geestelijk worden. De zin van ons bestaan ligt in het tot steeds grotere ontplooiing brengen van deze scheppende krachten in ons.

Het is tragisch dat zo weinig mensen deze zin van hun bestaan begrepen hebben, want hieruit ontstaan alle verwikkelingen en verwarringen, alle moeilijkheden en strijd, alle worstelingen onderling. Hoe meer mensen de zin van hun bestaan hebben begrepen, des te meer harmonie zal er op aarde heersen. Onze tijd heeft bovenal mensen nodig, die goedhartig en hulpvaardig zijn, veelmeer dan mensen die

een hoge intelligentie bezitten. Wetenschap en techniek bewijzen dat er verstandelijke reuzen onder ons zijn. Wat voor nut heeft de mens echter aan een hoogontwikkeld verstand, als hij dat niet uitsluitend gebruikt om op te bouwen, maar bereid is de afschuwelijkste vernietigingsmiddelen te fabriceren, die naar waarheid de hel op aarde zouden loslaten, als ze werden toegepast. Zo ver heeft de mens het ondanks al zijn verstand gebracht. Hier moet een luid: „Halt, tot hiertoe en niet verder!!” worden geroepen. Dit „Halt!” kan de mensen redden. Steeds komen er in alle landen meer mensen, die dit Halt roepen, die begrepen hebben, dat de zin van ons bestaan niet ligt in 't verwoesten, niet in 't vernietigen van al 't wonderbaarlijke dat de natuur heeft voortgebracht, dat de zin van ons bestaan niet ligt in 't doden van elkaar, niet in 't ophitsen van het ene volk tegen het andere, niet in 't zo snel mogelijk vernielen wat zo moeizaam is opgebouwd, maar dat de zin van ons bestaan er op gericht moet zijn medewerkers van de kosmische wil te zijn, mede-arbeiders van de grote scharen onzichtbare helpers die ons gedurig omringen, die bereid zijn ons te helpen, die klaar staan om op iedere stap te letten die wij doen, als wij ons willen laten helpen.

Zij zijn om ons heen, maar ze zullen zich nooit opdringen. Zij helpen, maar wij moeten die hulp willen aanvaarden. Deze hulp bestaat niet in uiterlijke handelingen, maar is onzichtbaar. Als men evenwel gevoelig is geworden voor hun leiding, dan staat men verbaasd, hoe deze helpende krachten tot in de kleinigheden van elke dag te bespeuren zijn. Degenen, die bereid en in staat zijn om met deze grote onzichtbare scharen samen te werken, worden ook door de grootste gevaren heengeleid. Deze onzichtbare helpers weten en kunnen veel meer dan wij. Aanvaarden we hun leiding, dan gaan we veilig. Echter kunnen we maar in zoverre door hen worden geleid, naarmate we met hen in harmonie kunnen trillen. Zoals de natuurwetenschap heeft geconstateerd, dat er eigenlijk geen vaste materie bestaat, doch dat alles trilling, energie is. zo staat het ook met de mens als geestelijk wezen. Alles in ons is trilling. Hoe hoger een wezen ontwikkeld is, des te fijner wordt de trilling, des te lichtender worden zijn stralingen en des te

geschikter wordt de mens om te reageren op de heel fijne stralende trillingen van de onzichtbare wezens en om met hen samen te werken.

Velen zullen dit te fantastisch vinden. Voor wie heeft ervaren is het werkelijkheid geworden. Men kan iemand, die nooit heeft ervaren wat liefde is, de mooiste gedichten over liefde voorlezen, maar voor hem zullen het slechts woorden blijven. Doch voor iemand, die werkelijk liefde heeft ondervonden, is één enkele aanduiding genoeg om te begrijpen.

De zin van ons bestaan ligt in het levend zijn en in het doorvoelen hoe ons leven scheppend te maken, hoe medewerkers te worden van de hoge, lichte Machten, die de mensheid behoeden en bewaken. Als deze machten niet bestonden, zou de mensheid mogelijk al lang aan haar eigen dwaasheid en verblinding te gronde gegaan zijn. Als men opmerkt wat er in de wijde wereld gebeurt, vraagt men zich dikwijls af: „Is het werkelijk waar, dat er hogere machten zijn, die de mensheid leiden?” Toch kan men opmerken, dat ook het meest verwoestende slechts tot een zekere grens kan gaan en dat er dan iets tussenkamt wat volledige vernietiging belet. Juist zo gaat het in 't leven van een enkel mens. Iemand kan door zware slagen van 't noodlot tot aan de grens van zijn weerstandsvermogen worden gebracht. Dan evenwel komt er een moment, waarop de zware last wordt verlicht, want de mens is niet voorbestemd om te gronde te gaan. Hij is bestemd om voorwaarts te gaan naar het grote doel, dat ons aller doel is: het eeuwige in ons tot volledige ontvouwing te brengen. Het is een weg, die dikwijls bijna onoverkomelijke moeilijkheden oplevert. Als men echter het doel helder voor ogen heeft, laat men zich door niets terneer slaan.

Wanneer men dan tenslotte het doel zal hebben bereikt, zal men volkomen inzien, waarom al dat bezwaarlijke op ons pad kwam en waarin de zin van ons bestaan ligt. Op de top zal men dan antwoord op alle vragen krijgen en ontdekken dat de weg met al zijn moeilijkheden, verleidin-

gen en gevaren de moeite waard is om te gaan en dat ons bestaan op aarde waarlijk een diepe zin heeft.

Uit: *Theosophische Zeitschrift „Adyar”*
Heft 1, 1962.

Vertaling der gedichten:

- 2) De brandende dorst van een smachtende ziel
wordt door geen Oceanen van kennis gelest;
Overvloedig laaft zich de strevende Geest
aan een van ware Liefde overstromend hart.

Novalis

- 3) De Oude Wijsheid is reeds lang ontdekt;
door haar wordt echte Broederschap gewekt.
Die Oude Wijsheid, blijf haar getrouw!

Goethe

Daar de Theosofische Vereniging zich over de gehele beschaafde wereld heeft verspreid en aanhangers van alle godsdiensten leden der vereniging zijn geworden zonder iets te hebben opgegeven van de bijzondere dogma's, leringen en geloofsopvattingen van de verschillende religies, wordt het gewenst geacht de nadruk te leggen op het feit dat er geen enkele leerstelling, geen enkele mening is, door wie zij ook worden verkondigd, welke op enigerlei wijze bindend is voor een lid der vereniging; geen enkele opvatting welke een lid niet vrij is aan te nemen of te verwerpen. *Aanvaarding van haar drie doeleinden is de enige voorwaarde voor lidmaatschap.* Geen leraar of schrijver, van H. P. Blavatsky af tot heden toe, heeft enige bevoegdheid om de leden zijn leringen of opvattingen op te leggen. Ieder lid heeft het recht om enige leraar of school van denken, welke hij ook moge verkiezen, te volgen maar heeft geen recht om zijn keuze aan een ander op te leggen.

Noch een kandidaat voor welke functie dan ook, noch een kiezer kan wegens zijn eigen mening of lidmaatschap van een andere school van denken, het recht verliezen van gekozen te worden of om te kiezen. Meningeën of geloofsopvattingen leveren geen privileges op noch mogen zij iemand hinderpalen in de weg leggen. De leden van de Algemene Raad verzoeken dringend ieder lid der Theosofische Vereniging om deze grondbeginselen van de vereniging te handhaven, te verdedigen en er naar te handelen en evenzo onbevreesd te zijn in de uitoefening van zijn recht op vrijheid van denken en van meningsuiting, binnen de grenzen van hoffelijkheid en rekening houdend met de gevoelens van anderen.

(Besluit van de Algemene Raad van de Theosofische Vereniging op 23 december 1924 genomen.)

Terwijl de Theosofische Vereniging bereid is tot samenwerking met alle andere lichamen waarvan de doeleinden en werkzaamheden een dergelijke samenwerking mogelijk maken, is zij en moet zij blijven een organisatie die van hen volkomen onafhankelijk is, aan niets gebonden dan aan haar eigen doeleinden, en erop bedacht haar eigen werk op de ruimste en meest omvattende wijze te volbrengen, zodat zij naar haar eigen doel voortschrijdt, zoals dit aangegeven is in, en door het naleven van, deze doeleinden en van de Goddelijke Wijsheid die in abstracte zin in de titel „De Theosofische Vereniging” besloten ligt. Aangezien Universele Broederschap en Wijsheid onbepaald en onbeperkt zijn, en er verder volledige vrijheid van denken en handelen voor elk lid der Vereniging bestaat, tracht deze steeds haar eigen kenmerkend en uniek karakter te bewaren door zich vrij te houden van aansluiting bij of vereenzelving met enigerlei andere organisatie.

(Besluit van de Algemene Raad van de Theosofische Vereniging genomen op 30 december 1950.)

Inlichtingen en aanvragen van brochures en proefnummers van het maandblad Theosofia bij het Secretariaat der Theosofische Vereniging Ned. Afd. Amsteldijk 76, Amsterdam-Z, telefoon 79 86 28, waar ook de Uitgeverij is gevestigd (tel. 71 91 92).

Centrale Bibliotheek: Tolstraat 154, Amsterdam-Z.

THEOSOFISCHE
BIBLIOTHEEK
Tolstraat 154 Amsterdam

- 1 SEP. 2012

DE THEOSOFISCHE VERENIGING

De Theosofische Vereniging is een over de gehele wereld verspreide internationale organisatie, die op 17 november 1875 te New York werd gesticht en later in India — waar het Hoofdkwartier is te Adyar, Madras — rechtspersoonlijkheid kreeg.

Het is een onsectarische vereniging, bestaande uit zoekers naar Waarheid, die trachten de Broederschap te bevorderen en de mensheid te dienen. De doeleinden zijn:

1. De vorming van een kern van de Algemene Broederschap der mensheid, zonder onderscheid van ras, geloof, geslacht, kaste of huidskleur.
2. De aanmoediging van de vergelijkende studie der Godsdiensten, Wijsbegeerten en Wetenschappen.
3. Het onderzoek van onverklaarde natuurwetten en van de latente krachten in de mens.

THEOSOFISCHE VERENIGING
NEDERLANDSE AFDELING
AMSTELDIJK 76 - AMSTERDAM - TEL.: 798628